Jakožto právník požíval pověsti neobyčejně bystrého a vzdělaného myslitele. Jakožto soudce těšil se pro svou vzácnou nestrannost a horlivost úctě všech kruhů, bez rozdílů společenských a národnostních. Účastnil se též vynikající měrou ruchu literárního; »Právník«, naše »Zprávy« a »Obchodní Obzor« přinesly nejedno cenné pojednání z jeho pera. »Zprávy« též po řadu let (1898—1903) spoluredigoval. V jednotě naší často přednášíval, jsa vůbec nejhorlivějším navštěvovatelem její schůzí. Mimo to přispíval pod různými pseudonymy a anonymně prosou i veršem do různých beletristických i politických časopisů v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a v Lužici. Osud Lužických Srbů jej obzvláště zajímal; osvojil si jích řeč tak důkladně, že v ní i několik básniček uveřejnil.

Jednota naše, kteráž od svého založení mezi své členy jej čítala, ztratila v něm jednu z nejlepších svých hlav. Od r. 1899 až do r. 1911 byl I. náměstkem starosty a konal svůj úřad s láskou a vzornou svědomitostí. Styk s ním byl vždy milý, kolegiální. Zvěčnělý stejně vynikal svým nadáním a vzděláním, jako svou skromností. Jej ctít a milovat musel každý, kdo zlaté jeho srdce poznal. Neměl nepřítele, neměl závistníka, neboť každý musel uznati, že dv. rada Lisec svého vysokého postavení jen vlastní zásluhou se dopracoval a že čím výše dospěl, tím více povinností si ukládal, to nejen úředních, nýbrž i společenských a národnostních. Česká obec brněnská nalezala v něm vždy ochotného a obětavého pracovníka. Jakým všeobecným sympathiím se těšil, ukázalo se nejdojemněji při jeho těžkém a nezhojitelném onemocnění. Amor potior morte. Naše láska a vděčnost provázeti bude zvěčnělého za hrob, jenž mu uchystán v zemi, kterou tak upřímně miloval a jíž šlechetné snahy své posvětil. B.

Notář FRANTIŠEK MADER,

předseda notářské komory brněnské, zemřel náhle 11. srpna 1913 ve Křtinách, kdež trávil svou dovolenou, stár jsa 67 let a do poposlední chvíle přímo typickým zjevem muže, kypícího zdravím a bodré povahy, jenž šťastným se cítě, též rád štěstí kolem sebe viděl. V brněnské české společnosti, kdež byl pro své sympatické vlastnosti všeobecně oblíben, v českých institucích a spolcích, kdež byl vynikajícím způsobem činným a vždy štědrým podporovatelem, zejména ale v okresní školní radě, jejíž místopředsedou byl, háje zájmy českého školství s příkladnou obětavostí a energií, zanechal po sobě mezeru, kteráž dlouho a bolestně bude se pociťovati. V naší Jednotě byl členem od jejího založení a stálým revi-

sorem účtů od r. 1897 až do r. 1910. Od r. 1908 byl předsedou notářské komory. Vyznamenán byl rytířským řádem Frant. Josefa a jubilejní medailí knížete Jana Liechtensteina. Narodil se r. 1846 v Kroměříži, kdež vystudoval piaristické gymnasium, načež se odebral na právnickou fakultu do Vídně. R. 1881 jmenován byl notářem pro Břeclavu, kdež působil blahodárně až do svého přesídlení do Brna, založiv tam mezi jiným spořitelnu. V mladších letech přispíval též do právnických časopisů pojednáními a byl pro přesnost a spolehlivost ve svém úředním povolání všeobecně vážen.

Budiž mu nehynoucí, vděčná paměť! B.

Reforma studií právo- a státovědeckých.

Dle návrhů komise pro reformu správy. — Napsal prof. dr. František Weyr.

Vycházejíc ze správné úvahy, že prvním východiskem reformy státní správy veřejné jest reforma odborné přípravy orgánů, které správu tuto vykonávati mají, zabývala se komise v titulu uvedená též s úpravou právo- a státovědeckých studií v Rakousku a uveřejnila před nedávnem své reformní návrhy o této otázce. Pro všeobecnou zajímavost těchto návrhů chci sděliti aspoň hlavní jejich obsah s čtenářstvem tohoto časopisu.

»Návrhy« obsahují jednak znění nového zákona o úpravě právo- a státovědeckých studií, jakož i theoretických státních zkoušek, který má nastoupiti na místo toho času platného zákona ze dne 20. dubna 1893, č. 68 ř. z., a příslušné provozovací nařízení, jednak podrobné odůvodnění (motivy), které projednávají jednotlivé otázky v 15 kapitolách.

Motivy probírají především nedostatky a vady nynějšího řádu studijního a rozeznávají zde vady ve studijním plánu, v úpravě studií a zkoušek. V prvním směru poukazují k tomu, že hlavní vada nynějšího řádu studijního spočívá v tom, že doba určená pro studia historicko-právní jest zcela nepoměrně dlouhá. Z veškeré doby studijní (4 leta) jest jí věnována polovice (4 semestry; na některých universitách 3), kdežto o druhou polovici děliti se musí obory judicielní a státovědecký. To jest zajisté křiklavý nepoměr a možno tedy jen vřele vítati návrh komise, aby v budoucnosti trval oddíl studijní, věnovaný historicko-právní průpravě posluchačů, pouze 2 semestry. Zároveň rozhodla komise otázku, zda-li má studium počíti historickými nebo positivně právními odbory, ve smyslu kon-